

vše důležité nejen z východních Čech

královský magazín

Quartier

léto 2019

112 stran
žhavého letního čtení

Zůstaň dlouho, léto!

Velký letní speciál

Laskavostí rozsvítíme svět

Rozhovor s nevidomou Renatou Moravcovou

Charakter v bráně

Marek Mazanec posílou hradeckého hokeje

Po stopách
svých snů

Rozhovor se známým
cestovatelem Leošem Šimánkem
a jeho ženou Lenkou

ZDARMA

www.quartiermagazin.cz

Quartier

léto 2019

K dostání na vybraných místech uvedených na
qmag.cz/distribuce

Sledujte nás na sociálních sítích:

 @quartiermagazin

 @quartier_magazin

Quartier

vše nejlepší z východních Čech

Mulivský Magazín

112 stran
Závěrečného čísla

Zůstaň dlouho léto!
Velký letní speciál

Laskavosti rozsvítíme svět
Rozhovor s nevidomou Renatou a brarčovou

Charaktery bráně
Marek Mazanec postává tradičního hokeje

Po stopách svých snů

Rozhovor se známým cestovatelem Leošem Šimánkem a jeho ženou Lenkou

ZDARMA

grafický design
multimédia
online média
tiskové služby
marketing & PR

www.fifty-50.cz

Quartier – královský magazín. Vychází čtyřikrát ročně. Registrace MK ČR E 22647. Vydává QUARTIER MEDIA s.r.o., IČ: 05257913, sídlo: Klicperova 1266/1, 500 03 Hradec Králové. Vydavatelky: Monika Staňková, Jana Zbořilová. Šéfredaktorka: Lucie Chytilová. Redakce: Michaela Zumrová, Emil Stelinger, Zuzana Nováková. Grafický koncept & sazba: FiftyFifty kreativní agentura s.r.o., Fotografie: Jakub Mšisík, Ondřej Šlambora, Pexels.com, Envato.com, Shutterstock.com a archiv. Kontakt: redakce@quartiermagazin.cz, www.quartiermagazin.cz, www.facebook.com/quartiermagazin.

Informace jsou platné ke dni redakční uzávěrky dne 24. 5. 2019. Toto vydání vyšlo dne 6. 6. 2019. Vydavatel neručí za obsah dodaný inzerujícími subjekty. Vychází v nákladu 6 000 ks. Neoprodejné. K dostání u všech inzerentů a na vybraných místech uvedených na www.quartiermagazin.cz/distribuce. Jakékoli užití a šíření částí nebo celku magazínu Quartier bez písemného svolení vydavatele je zakázáno. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Zleva: Jana Zbořilová, Monika Staňková, Lucie Chytilová

Naše milé čtenářky a milí čtenáři,

zamýšlely jsme se nad tím, proč se tak často říká „léto budiž pochváleno“. Samozřejmě, je to především citát z díla Fráni Šrámka, ale z nějakého důvodu se ujal víc než jiné a hlavně - slyšeli jste někdy něco podobného a tolik citovaného o jiném ročním období? My ne.

Léto je prostě fenomén. Je to období, kdy trávíme jednoznačně nejvíč času venku, protože dny jsou nejdelší a noci nejkratší. Je to čas, kdy je příroda v plné síle, sluneční svit na vrcholu svých sil a teploty na maximech. Je to doba, kdy všechno jako by nás volalo ven z našich domovů. Ovšem! Léto se taky nemusí vydařit. Kdo ví, jaké bude to letošní. Nechceme strašit, ale kdyby se náhodou nepovedlo, postaraly jsme se, abyste měli co číst. Na sto dvanácti stránkách vás vezmeme do víru léta, i když budou venku za oknem padat trakaře. Vyrážíme za krásami hradů a zámků, na houby, na jižní Moravu i do Holandska. A v hlavním rozhovoru s cestovatelem Leošem Šimánkem a jeho ženou doslova až na konec světa a zase zpátky do východních Čech. Těšíte se? Tak honem, zalistujte!

Děkujeme, že jste s námi!

Pohodové léto vám všem
přejí Vaše

Monika Staňková & Jana Zbořilová
vydavatelky magazínu

Lucie Chytilová
šéfredaktorka

8

46

52

Obsah

OSOBNOSTI ČÍSLA

Po stopách svých snů

8

KULTURA

Co dalo jaro

14

Zámecké proměny

20

Život kočovníka

24

Charitativní akce roku

29

Z Hradce na Maledivy

30

ŽIVOTNÍ STYL

Žít naboso?

32

Šarm? To je slušnost

34

Laskavostí rozsvítíme svět

36

CESTOVÁNÍ

Ať fouká!

38

Na hrad! Nebo na zámek?

42

Z Hradišťááá!

46

64

72

30

60

GASTRO

Tajemství kávového zrnka	51
Nebud'te saláti!	52
Je to o lidech	55
Pálavské mámení	57

LÉTO

Nezapomenutelná dovolená	60
Ať to žije!	64
Vedro mezi paneláky	68
Léto na houby	70

SPORT

Co mě nebaví, to mě dožene	72
Prima sezóna	75
Z Balkánu až pod lízátka	76
Charakter v bráně	78

TIPY

Léto naplno!	80
Všude dobře...	84
Letní pokušení	86
5 tipů, jak uspět na Instagramu	91
Léto a kino patří k sobě	92

BYZNYS

Hradec si zaslouží růst	95
Kde se rodí podnikatelé	98
Prémiové nakupování za outletové ceny	101
Z generace na generaci...	102

DESIGN, MÓDA & KRÁSA

Vlasy sluncem políbené	104
Svatby, jak je umí jen La Vital	107
Víc než pouhá kytka v květináči	109

Jarní Quartier v peřínkách

V pořadí už 11. číslo spatřilo světlo světa v prvním březnovém týdnu a byla u toho opět skvělá společnost. V královéhradecké prodejně ProSpánek jsme si pohodlně ustlali, popovídali, přivítali nové členy rodiny Quartier a také vyzkoušeli virtuální realitu, ochutnali svěží jarní pohoštění z kuchyně restaurace Duran a užili jsme si večer plný milých setkání členů Quartier clubu. Hned potom už jsme ale začali s přípravami letního čísla, které právě držíte v rukou...

(red)
foto: Jakub Míšík

Quartier Club vítá nové členy!

Naše královská společnost se číslo od čísla rozrůstá. Bylo nám ctí přivítat v průběhu jara nové členy. Blízké kontakty s ostatními, navazování neformálních vztahů a sdílení zkušeností - výhod, které z členství v Quartier Clubu plynou, není málo. V neposlední řadě pro ně redakce magazínu během roku připravuje řadu zajímavých akcí. Chcete i vy patřit do naší královské společnosti? Neváhejte, rádi vás tu uvítáme!

Renáta Cendelínová
Svatební salon Renáta

Zdenka Bekrová a Lenka Šlechtová
Cesorg, spol. s r.o.

Vladimír Beránek a Roman Štajner
Pivovar Štajner a Beránek s.r.o.

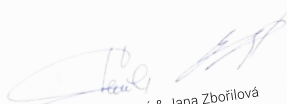

Jana Pospíšilová
Kadeřnický salon Jeaniss

skutečně královská společnost
Quartier Club

název společnosti

je členem Quartier Clubu
v období 1. 6. 2017 - 31. 5. 2018

Monika Staňková & Jana Zbořilová
vydavatelky magazínu Quartier

Zveme do klubu i Vás...

O co jde? Quartier Club chce:

- sdružovat inzerenty, partnery a přátele Quartier magazínu,
- sblížovat je a pomáhat jejich vzájemnému partnerství,
- pořádat pro ně setkání a zajímavé akce.

Chcete být součástí? Napište nám na redakce@quartiermagazin.cz

LENKA A LEOŠ ŠIMÁNKOVI:

Po stopách svých snů

Jak se zrodí vášnivý cestovatel? Smíchej spartánskou výchovu, nezávislost a lásku k dobrodružným knihám, vraž do toho hodně odvahy a špetku štěstí a okořeň vypravěčským uměním. A když pak takový světoběžník potká ženu, která má dost kuráže, úsměv na tváři a touhu po poznání, na život plný dobrodružství je pěkně zaděláno. „Byla to práce na plný úvazek,“ hodnotí Lenka Šimánková roky, kdy s manželem po každé expedici vyráželi ještě na turné s přednáškami a promítáním. Mezitím stihl Leoš Šimánek napsat už 24 knih a další právě připravuje.

Kdy jste si poprvé všimli, že tíhnete k dobrodružství?

Leoš: Aniž bych tušil, co mě čeká, tak už jako malému klukovi mi lásku k přírodě a cestování vštípl táta, který byl učitel na měšťanské škole v Chocni a zároveň skautský vedoucí. Pořádal putovní tábory – nejdříve mezi Orlíkem a Zvíkovem, později v Roháčích, kde jsem se naučil základy horolezectví. S tátou jsme se věnovali i cyklistice a kanoistice.

Lenka: To si nedovedu představit – se šesti dětmi na kolo!

Leoš: To nás tenkrát ještě nebylo šest, maximálně čtyři.

Lenka: Já jsem se do cestování zamilovala až s Leošem. V dětství jsme jezdili na Seč nebo do Bulharska, ale to nebylo nic mimořádného.

Leoš: Však já jsem také začal skutečně cestovat až po emigraci.

Jaký jste měl k emigraci přesně důvod? A jak to probíhalo?

Leoš: Vystudoval jsem stavební průmyslovku a po maturitě jsem odešel do Mariánských Lázní. V nedaleké Plané jsem brzy získal skvělou práci – ve svých dvaceti letech jsem se stal vedoucím stavebního úřadu. Starosta toužil to místo obsadit „mladou krví“, a tak mě vzal. „Ouřadu“ jsem dělal dva roky a pak přišel rok 1968 a do Plané vtrhli Rusové. Malovali jsme jim vápnem na tanky „Táhněte domů“, strhli jsme velkou pěticípou hvězdu na náměstí anebo ceduli s názvem ulice „Sovětského přátelství“, to bylo velké pozdvižení. Lidi nám fandili, ale pak se to všechno vrátilo do starých kolejí a ke konci roku si mě zavolali na okresní národní výbor a z vedoucího stavebního úřadu mě degradova-

li na kopáče příkopů se skupinou Romů. Vrátil jsem se domů a řekl jsem své první manželce, že utečeme. Pak jsem pomoci pauzovacího papíru, gumy a razítkovací barvy okopíroval do pasu výjezdni doložku. Nikdo nic nepoznal, dostali jsme vízum a s kufrem odjeli vlakem do Německa. Kdybych neodjel, asi bych skončil v Jáchymovských dolech jako moji kamarádi.

„Úřady uznaly moji střední školu jako vysokou. Tak mi spadl z nebe titul inženýr.“

V Německu jste se pak usadili?

Leoš: Měl jsem neuvěřitelné štěstí, že německé úřady uznaly moji stavební průmyslovku jako vysokou školu. Takhle mi spadnul z nebe titul inženýr. Na základě toho jsem se mohl zapsat do komory architektů a mohl jsem začít projektovat. Byl jsem tedy najednou z průmyslováka inženýr architekt. Založil jsem si firmu a kreslil jsem rodinné domky. Práce pořád přibývalo, až jsem se stal otrokem svého byznysu. Koupil jsem si sportáka, občas jsme si vyrazili na víkend potápět se a pak zase zpátky do práce. Peněz bylo dost, ale chyběl mi čas. Uvědomil jsem si to, když se vrátil můj kamarád z Kanady a ukazoval mi fotky z divočiny. Říkal jsem si, že to je přesně to, co bych chtěl zažít, o čem jsem snil už od dětství, kdy jsem četl knihy Jacka Londona. Utlumil jsem práci ve firmě a odjel jsem na svoji první cestu.

Chtělo se vám ještě vrátit zpátky?

Leoš: V té době nebyly mobilní telefony, pracovní starosti jsem tam zcela vypustil. Když jsem se pak vrátil zpátky, panoval ve firmě chaos. Vše jsem tedy dal do pořádku, firmu pak prodal a odjel do Kanady, čímž se mi splnil můj sen. Nejdřív jsem pracoval jako architekt, práce v kanceláři mě ale dlouho nebavila, a když začalo léto, tak jsem to zabalil, vyrazil jsem na divokou řeku a od té doby už jsem se do kanceláře nikdy nevrátil.

Tam někde se už zrodil nápad na vaši první cestu kolem světa?

Leoš: Víceméně náhodou a hlavně díky výhodným letenkám jsem se dostal na Havaj. Tam jsem se seznámil s jednou Američankou a začali jsme tam spolu žít. To mě ale po čase začalo nudit. Holka byla milá, ale neměl jsem tam co dělat, tak jsem se s ní rozloučil. Odjel jsem do Honolulu, kde mě napadlo, že bych mohl putovat v Tichomoří po stopách Jacka Londona. V přístavu jsem viděl plachtěnice, nechal jsem se najmout jako kuchař a dostal jsem se až na Tahiti, pak až na Nový Zéland a odtamtud do Austrálie a dál. Peníze mi došly v Indonésii v Jakartě, měl jsem posledních sto dolarů. Zkoušel jsem si sehnat práci, ale to se mi nepodařilo. Nakonec jsem za dvacet dolarů poslal svůj batoh sestře do Německa a koupil si letenku z Jakarty do Singapuru za osmdesát dolarů. Letadlo ale letělo až do Zürichu, a tak jsem mezipřistání v Singapuru strávil na toaletě letadla. Přestože mě dlouho hledali, vždy jsem se schoval za dveřmi a nikdo mě nenašel. A tak jsem doletěl až do Švýcarska.

Leoš Štímanek se psem Daltonem v kanadských Coast Mountains.

Jak jste se seznámili?

Leoš: Krátce po mém návratu do Německa jsem se dozvěděl o pádu Berlínské zdi, pak přišla sametová revoluce, tak jsem jásal, ale pořád jsem se ještě bál přijet do Československa, protože stále platila výzva k nástupu do vězení, kterou jsem dostal po emigraci. Zhruba po dvou měsících jsem se vydal domů. První cesta vedla za kamarádem do Frýdku-Místku, kde jsme se domluvili na cestě do Ruska. Pak jsem si podal inzerát, že hledám kuchařku na expedici Tatrou na Bajkal. Přišla spousta dopisů a s bratrem jsme je na naší chalupě v Orlických horách pročítali. Vybrali jsme několik favoritek a já jsem jim šel do nedaleké horské chaty telefonovat.

Lenka: A na té horské chatě jsem byla já jako lyžařská instruktorka.

Leoš: Stála tam, na recepci, krásná, štíhlá holka. Tak jsem se jí zeptal, jestli s námi nechce jet do Ruska - jako kuchařka.

Lenka: Byl hezkej (Teda pořád je!), a tak jsem mu řekla, ať už nikoho neshání, že pojedu. Ale svého čtyřletého Jakoubka jsem nejdřív skryla, s ním jsem se pochlubila asi až za hodinu. (smích)

Leoš: Ale já jsem si říkal - dobrý, žádný vlastní dítě nemám, tak to bude fajn.

Lenka: Pak si liboval, že ho vyfasoval už takhle většinou. Do Ruska jsme ho ale nejdřív nevzali, měli jsme z toho obavy. Až tam jsme zjistili, že se není čeho bát, lidi byli všude hodní, vstřícní, velkým městům jsme se vyhýbali. Když už jsem pak neměla možnost telefonovat domů, tak se mi tak moc stýskalo, že jsem sedla na letadlo, odletěla domů a vrátila se s Jakubem.

Jak potom probíhala cesta se čtyřletým Kubou? Nezpomalilo vás to?

Leoš: Vůbec ne. Řekl jsem mu - hlavně mi neříkej strejdo, já jsem Leoš.

Lenka: A stmelilo nás to. Jakub byl hodný, prostě parták.

Leoš: Pomáhal mi nafukovat člun a pak, když jsme pluli na plachetnici po řece, která vytéká z Bajkalu, mohl kormidlovat a to se mu líbilo. Malér nastal, když na Bajkalu přišla bouřka a prudký vítr položil naši plachetnici na bok. To jsem do té doby nikdy nezažil, bylo to strašidelné. A Jakubovi se to také zrovna moc nelíbilo.

Lenka: Já jsem v ten moment vařila v podpalubí guláš. A když nás to položilo na bok, tak byl guláš všude.

Leoš: To bylo šílené. Od té doby jsem zakázal na plachetnici vařit. Cesta trvala celkem půl roku, prchali jsme pak před sibiřskou zimou a vzali to zpátky nejkratší cestou.

“

„Učitelé nám řekli,
že to naše cestování je pro děti
ta nejlepší škola.“

Váš tým se tedy osvědčil a o další společné cestě už nebylo pochyb?

Leoš: Přesně tak. Říkal jsem si, když to s Lenkou a Jakubem fungovalo v Rusku, bude to fungovat i v Kanadě a vydali jsme se na sever do mého srubu v horách Mac-

kenzie. Po roce jsme se na čas vrátili do Německa, kde jsem o našem životě v divočině vydal knihu.

Lenka: Bydleli jsme sice mimo republiku, ale když se řeklo, že se jede domů, tak to pro mě znamenalo do Čech. U Leoše jsem nikdy nevěděla, co si pod tím pojmem představuje on.

Leoš: Já jsem vždycky tihnul k Orlickým horám.

Jak jste dokázali propojit vaše cesty a povinnou školní docházku dětí?

Lenka: Odpověď na tuhle otázku shrnuje Leoš do jedné věty: „Oni nejsou blbí.“ (smích)

Leoš: V té době jsme spolu žili buď v Německu, nebo v Kanadě. Jakub nastoupil v Německu až do druhé třídy, látku první třídy ho Lenka naučila ve srubu v kanadské divočině.

Lenka: Vždy, když jsme šli do školy nahlásit, že děti budou několik týdnů nebo měsíců chybět, říkali nám ředitelé škol: „No, zakázat vám to nemůžeme, vždyť je to vaše služební cesta“. A je fakt, že obě děti vždy učivo celkem bez problémů dohaly. Učitelé nám pak říkali, že to, co dětem dáváme, je možná nejlepší škola života.

Leoš: A já jsem jim vždycky slíbil, že jim udělám pro školu diashow. (smích)

Lenka: Náročné pro ně bylo pak přejít z německé školy do české. Doma jsme sice mluvili česky, ale tvrdé y, měkké i, nebo další gramatika, to byl problém. Verunka tady nastoupila do čtvrté třídy a Jakub sem šel na střední.

Leoš: Nikdo nepoznal, že Jakub není Čech, ale když začal psát, tak to byl průšvih, a proto měl jako jediný povolenou psát na počítači.

Nastala někdy situace, že byste si řekl, že už zacházíte s těmi dětmi moc daleko?

Lenka: Já jsem si to říkala. (smích)

Leoš: Takových situací bylo víc. Jedna taková byla na Aljašce v zálivu Glacier Bay, kde jsme s Jakubem z člunu pozorovali na skále medvěda, který zabil racka. Jenže ten mu spadnul níž a on si pro něj velmi rychle slezl. Byl od nás jen kousek. Lenka to celé pozorovala z druhého člunu.

Lenka: To jsem se bála. Medvěd byl obrovský a strašně hbitý.

Leoš: Jindy jsme zase proplouvali mezi ledovcovými krami, jenže jak nastal příliv, daly se kry do pohybu a začaly se převracet, uzavírat nám cestu a my byli úplně bezmocní.

Lenka: Ta kra je pod vodou třikrát větší než to, co vyčnívá nad hladinu. Bylo to hrozně nebezpečné, ale naštěstí jsme vyvázli.

Leoš Šimánek

- ☞ fotograf, spisovatel, nakladatel
- ☞ Narodil se 19. 4. 1946 v Chocni.
- ☞ Vystudoval Stavební průmyslovou školu.
- ☞ Má dceru Veroniku (25 let).
- ☞ Je občanem České republiky, Německa a Kanady.
- ☞ Většinu svého života strávil cestováním.
- ☞ www.leossimanek.cz
- ☞ www.facebook.com/leossimanek/

Lenka Šimánková

- 9 Narodila se 26. 12. 1961 v Pardubicích.
- 9 Vystudovala gymnázium, zdravotnickou a pedagogickou školu.
- 9 Má syna Jakuba (32 let) a dceru Veroniku (25 let).
- 9 Je občankou České republiky a Německa.
- 9 Většinu svého života strávila cestováním.
- 9 Provozuje penzion „Růžová chalupa u Šimánků“ ve Rtyni v Podkrkonoší.
- 9 www.ruzovachalupa.cz
- 9 www.facebook.com/ruzovachalupa/

Jak vaše děti tento způsob života ovlivnil? Jak dnes žijí?

Lenka: Jakuba to ovlivnilo až moc. Dnes žije i s partnerkou a naším vnoučkem v Austrálii. Doufám, že se nám vrátí, abychom Maxika nemuseli vidět jen po Skypu.

Leoš: A Verunka už zcestovala skoro celý svět, možná víc než já. A teď je v Praze a má vlastní jazykovou školu.

Proslavili jste se promítáním diapositivů, vaše diashow byly tady v Čechách vždycky beznadějně vyprodány. Staly se událostí i díky do té doby nevídanému propojení několika projektorů, panoramatickým fotkám, technické kvalitě, ale i výjimečné atmosféře... Jak to začalo?

Lenka: Ukazoval jsi fotky kamarádům, vid'?

Leoš: Svoji první diashow jsem zorganizoval, když jsem se vrátil z Tichomoří. Ukazoval jsem v Německu kamarádům ty diáky a jeden z nich povídá, že má známé na univerzitě a že bychom si tam mohli půjčit velký projektor a ty fotky promítat na plátno. Vybírat bychom mohli dvě nebo tři marky. Vytiskl jsem tedy plakáty, vylepil je různě po Freiburgu a čekali jsme, jaký bude zájem.

Lenka: V té době tohle ještě neexistovalo, cestovatelské přednášky téměř nikdo nedělal.

Leoš: Volný byl jenom ten největší sál pro tisíc lidí a skutečně jsme těch tisíc vstupenek prodali, a než jsem začal, tak byl sál narvaný. Když jsem stál dole v tom gigantickém sále, měl jsem takovou trému, že jsem nebyl schopný nic říct. Mikrofonu se ujal kamarád, který mě představil a zhasnul. A jakmile zhasnul, zapomněl jsem na lidi a už jsem povídal, diváci se smáli a místo hodiny to trvalo dvě. Noviny pak o tom psaly jako o nejchaotičtější diashow. (smích)

Šimánkovi na své cestě po Novém Zélandu.

A pak už jste začal s diashow objíždět další města v Německu i v Čechách...

Leoš: V Německu jsme potom měli asi tak 50 štací, v Česku 64. Technika, kterou jsme vozili dodávkou, vážila dohromady skoro tunu.

Lenka: Jezdili jsme i do Rakouska. Byli jsme dobře vycvičení a měli jsme silné svaly. (smích) Ale když jsme skončili jedno turné, byli jsme tak vyštavení, že jsme si dali měsíční pauzu a pak začali připravovat další sezonu. Byla to opravdu práce na plný úvazek.

Leoš: V dodávce jsme během turné i spali a hlídali jsme si aparaturu. Dvakrát se nám stalo, že nás někdo chtěl vykrást. Jednou v Ústí nad Labem to bylo docela dramatické. Během noci, když jsme spali, tak se najednou ozvala rána, do auta vlítla cihla, najednou vidím, jak tam šmátrá ruka, z postele jsem popadl nůžky, ťafnul jsem mu do ruky, on zařval a zdrhnul...

Lenka: A myslím, že se vyděsil víc než my. I když já jsem se pak klepala až do rána.

Naposledy jste s promítáním objel česká města před pěti lety. Proč jste se rozhodl skončit?

Leoš: To vám hned vysvětlím. Lezli jsme na horu Mount Queen Bess, druhou nejvyšší a ještě nezdolanou v pohoří Coast Mountains v západní Kanadě. Najednou se pod mnou prolomil sněhový most. Padal jsem do ledovcové pukliny, ale kamarád Jirka mě udržel - našťastí. Protože kdyby mě neudržel, tak bych to nepřežil. Při pádu jsem si ale rozbil meniskus v koleni. Měl jsem cepíny a mačky, dostal jsem se nahoru, horu jsme zvládli, celou expedici také, ale pořád mě to příšerně bolelo. Když jsme se vrátili do Německa, tak mi koleno zrentgenovali a řekli mi: „Pane Šimánku, vy máte rozdrčený meniskus. Kdy se vám to stalo?“ Odpověděl jsem, že před dvěma měsíci, a oni mi to nechtěli věřit. Meniskus mi vyoperovali, ale s kolenem jsem se trápil dalších deset let. Teď mám endoprotézu a nevydržím dlouho stát a to byl důvod, proč jsem skončil s diashow.

Lenka: Já jsem před několika lety převzala po rodičích penzion „Růžová chalupa“ ve Rtyni v Podkrkonoší, kde se starám o ubytování našich hostů. 150 roků starý historický statek s láskou udržuji a zvelebuji. Leoš zase zpracovává svoje zážitky a píše knihy.

Stále cestujete? Máte ještě nějaký nesplněný cestovatelský sen?

Leoš: Vloni jsme byli na ostrovech v Thajsku. Jakmile budu mít po operaci kolena, tak konečně budeme moct vyrazit na ostrov Réunion v Indickém oceánu, kde chceme vylézt na jeden z neaktivnějších vulkánů světa. Lenka už tam byla úplně náhodou.

Lenka: Jela jsem totiž místo kamarádky, která onemocněla.

Leoš: Bude to naše další společná cesta opět do Indického oceánu. Potom už budu mít pohromadě dostatek materiálu, abych o tammích ostrovech mohl vydat fotografickou knihu.

Jakub s Veronikou na poloostrově Kaikoura, Nový Zéland.

Lucie Chytilová
foto: Ondřej Šlambora a archiv rodiny

Co dalo jaro

Nejen těšením živ je člověk, nýbrž také vzpomínkami. A tak přestože máme před sebou krásné letní plány, pojďme se ještě na chvilku ohlédnout za jarem! Přineslo totiž tolik zajímavých akcí, že by byla škoda si je nepřipomenout. Jedlo se, sportovalo, bavilo i obdivovalo v celých východních Čechách. A my jsme byli u toho!

GASTRONOMICKÉ SLAVNOSTI M. D. RETTIGOVÉ 2019

Už po osmé se na litomyšlské Smetanovo náměstí sjeli gurmáni a milovníci dobrého jídla, aby tu společně s kuchaři a mistry gastronomického řemesla zavzpomínali na průkopnici české kuchyně Magdalenu Dobromilu Rettigovou. Nezůstalo ovšem jen u bábovek, kotlíkových gulášů a svičkových, přítomní mlsouni měli možnost nakouknout i pod pokličku kuchyně zahraniční. Své speciality tu totiž představili také kuchaři ze Slovenska, Japonska nebo třeba Nizozemí. K tomu všemu zněly libé tóny kapel, a jak už v Litomyšli bývá zvykem, bylo příjemně a veselo.

PARDUBICKÝ VINAŘSKÝ PŮLMARATON

13. ročník oblíbeného sportovního klání přilákal do Pardubic stovky běžců. Na Smetanově náměstí se sešli sportovci z 19 zemí, nechyběli ani zástupci Keni. Na start se postavili také obhájci loňského prvenství Jiří Homoláč a Petra Kamínková. Jedenadvacet kilometrů dlouhou trať museli závodníci zdatl nejdele za tři hodiny. Běh končil cílovou branou na Pernštýnském náměstí za podpory stovek diváků. A kdo neběžel hlavní závod, mohl se přihlásit alespoň do Lidového běhu či pohárových závodů handbiků a koloběžek.

SNÍDANĚ SE SWISS LIFE

Přijde očekávaná krize? Co přinese a kdy udeří? Jak se na ni připravit, kam nejlépe investovat a jak předejít finančním potížím? Odpovědi na tyto otázky už znají členové Quartier clubu, kteří se účastnili pracovní snídani se zástupci poradenského centra Swiss Life. Odborníci na správu financí a majetku přinesli v salóňku restaurace Duran našim hostům mnoho cenných informací. Děkujeme!

HELICOPTER SHOW 2019

Krásné počasí, zdařilý program, vysoká návštěvnost - letošní vrtulníková show na královéhradeckém letišti se povedla! Úvodní sestavu 18 typů vrtulníků diváci ocenili nadšením, dech jim bralo i akrobatické představení Petra Kopfsteina, který se na nebe o pár hodin později vrátil v duetu s Martinem Šonkou. Díky přeletu vrtulníků včele s typem Bell 206 se vzpomínalo i na oblíbený seriál M. A. S. H. nebo bondovku Thunderball. Novinkou v programu byl zásah horské služby, která předvedla záchranu z lanovky za podpory leteckých záchranářů.

70 LET HRADECKÝCH TROLEJBUSŮ

Bylo to 2. května 1949, kdy se v Hradci Králové poprvé ozval bzuvivý zvuk elektrickou poháněného vozu městské hromadné dopravy. Obyvatelé od té doby mnohokrát trpělivě čekali, až řidič oblékne rukavice a znovu nahodí spadlé klacky. Trolejbusy k městu zkrátka patří už sedm desetiletí a velký zájem o historii této dopravy je důkazem toho, že je tu máme rádi! Prohlédnout si historické kousky přišly tisíce lidí a skoro všichni se chtěli svězt speciální linkou vypravenou z terminálu až na Nový Hradec Králové. Vedle starých „kousků“ předvedl Dopravní podnik návštěvníkům hrdě i ty nejnovější.

SPORTUJ S NF AQUAPURA

Již 7. ročník charitativní akce na podporu pacientů s poruchou srážlivosti krve hostil běžecký ovál královéhradeckého Sokola. Akce probíhala současně s XXVI. česko-slovenskou konferencí o trombóze a hemostáze, které se účastnilo mnoho odborníků na tuto onemocnění. Lékaři se po přednášce převlékli do sportovního a vyběhli za dobrou věc. Kluci a páni si mohli vyzkoušet trénink s americkými fotbalisty HK Dragons nebo jízdu na koloběžkách, dámy se spolu s FitStylem věnovaly disciplínám Jumping a TRX! Bohatý doprovodný program přilákal celé rodiny.

**NA DUŠEVNÍ
BÁZNĚ V LITOMYŠLI LÁZNĚ!**

S tímto sloganem zahájilo město Litomyšl už 8. sezónu lázní ducha. Ani chladné počasí nezabránilo širokým úsměvům dam, pánů i dětí v dobovém i jiném oblečení. Akcí chtějí organizátoři ukázat na bohatost a rozmanitost města, které návštěvníkům nabízí mnoho možností trávení volného času.

your pass

**PŘINÁŠÍME INOVACI
KTERÁ MÁ BUDOUCNOST**

DIGITÁLNÍ KARTY PRO MOBILNÍ PENĚŽENKU

Karta zlepšuje komunikaci se zákazníky a rovněž přináší uživateli celé spektrum možností, jak využívat vašich výhod.

- Stamp card
- Karta fanouška
- Digitální vstupenka
- Letenka
- Voucher
- Asistenční karta
- Věrnostní karta

ZÍSKEJTE NOVÉ MOŽNOSTI

Rozšířte své současné marketingové nástroje a objevte sílu digitálních karet a moderního marketingu.

YES, WE DIGIT

www.yourpass.eu

Soutěž s Q

Velká letní soutěž je tu! Vyfoťte se s aktuálním letním číslem na svých dovolenkových cestách, pošlete nám snímek do zprávy či na zeď našeho Facebooku nebo postněte na svůj Instagram s hastagem #letosQ a vyhraje!

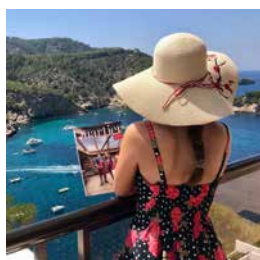

VÝHRY:

- 2x poukázka v hodnotě 500 Kč do kavárny Assenza v Hradci Králové
- zapůjčení nového vozu Renault Kadjar na víkend od autosalonu France Car v Hradci Králové.

Tak neváhejte, čtěte a cvakejte. Soutěž končí v neděli 1. září.

Královskou dovolenou přeje vaše redakce.

@quartiermagazin

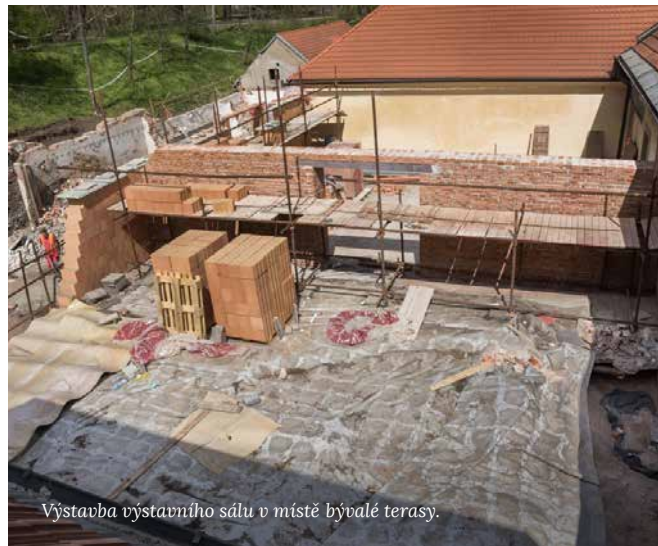
Zámecké proměny

Na Zámku Pardubice se od začátku letošního roku mohutně bourá a staví - možná dokonce nejvíc od jeho přestavby z gotického hradu na renesanční sídlo mocného rodu Pernštejnů. Až práce skončí, nabídne památka svým návštěvníkům zcela novou expozici, která bude vyprávět příběh jednoho z nejmocnějších šlechtických rodů historie naší země v kulisách jeho významného sídla.

Stav zámku v roce 1985.

Výstavba výstavního sálu v místě bývalé terasy.

Muzeum, galerie, rytířské sály a valy – tak by se dala shrnout nabídka pardubického zámku v uplynulých letech. Pardubický kraj jako vlastník této historické nemovitosti se ale rozhodl pro změnu, která přiláká více turistů: „Jen málo mimopardubických návštěvníků tuší, že zde máme takový skvost. Rozhodli jsme se proto představit zámek jako sídlo jednoho z našich nejvýznamnějších šlechtických rodů,“ vysvětluje náměstek hejtmána Roman Línek. Nová perňštejnská expozice by měla být hotová v roce 2021, ovšem některé nové výstavní prostory pro muzeum v hospodářských budovách se návštěvníkům otevrou už v září 2020, kdy bude muzeum slavit 140 let od založení Musejního spolku v Pardubicích.

NÁROČNÉ PŘÍPRAVY

Chátrající pardubický zámek v roce 1920 koupil a zachránil od úplné devastace pardubický Musejní spolek s přispěním města a dalších příznivců. Už předtím ale sloužil zámek především muzejním účelům. „Po sto letech se chceme posunout na novou úroveň. Ke konzultaci jsme si k tomu na jaře roku 2017 pozvali tři významné architekty – Ladislava Lábuse, Josefa Pleskota a Petra Všeťečku,“ popisuje Roman Línek postup kraje. Přestavět renesanční zámek zkrátka není jen tak. Architekti tedy zkoumali možnosti, jak ochránit vzácné malby a kam přesunout hlavní společenský provoz, zda je možnost přemístit galerii ze zámku a jak vybudovat vhodnější výstavní prostory pro muzeum v hospodářských budovách.

ŽIVOT NA ZÁMKU

V první polovině 16. století byla pardubická rezidence rodu Pernštejnů jedním z nejvý-

znamnějších center tehdejší české politiky, kultury a hospodářství.

„Pernštejnům se z hlediska bohatství a vlivu tehdy v českých zemích nikdo nevyrovnal. Tomu odpovídala i kvalita umělecké výzdoby jejich sídla, která byla v českém prostředí té doby ještě neobvyklá. Renesanční výzdoba pardubického zámku je o generaci starší než na všech ostatních renesančních sídlech v Čechách. Vznikla dokonce dřív než ikonická stavba české renesance, Královský letohrádek (Belveder) na Pražském hradě, na jehož realizaci si král Ferdinand vyžádal specialisty právě z Pardubic,“ přibližuje středověký život na zámku historik Petr Vorel, spoluautor scénáře nové expozice.

Návštěvníci dosud neměli možnost prohlédnout si zámek z pohledu nedobytné vojenské pevnosti. A mnozí vůbec netuší, jak rozsáhlý tu byl zbrojní sklad: „Ten sloužil k vybavení v té době největší soukromé armády v Čechách – perňštejnského vojska. Význam pardubického zámku v první polovině 16. století dalekosáhle přesahoval místní poměry díky tomu, že byl hlavním sídlem rodu, který podstatným způsobem ovlivňoval české i střeoevropské dějiny,“ dodal profesor Petr Vorel, významný znalec rodu Pernštejnů.

PŘÍBĚH PERNŠTEJNŮ

Uspořádání nové expozice má na starosti architekt Petr Všeťečka. „Příběh Pernštejnů bude vyprávěn po vrstvách – nejprve stručně, souhrnně ve vstupním Velkém gotickém sále, kde je v prostoru ztvárněno celé území jejich panství a na stěnách grafická rodová historie,

a následně podrobně, prostřednictvím architektury a výtvarného umění v autentických prostorách rytířských sálů a následujících místností. Expozice nabídne výklad k renesančním malbám i ke struktuře zámku a města díky řadě modelů a animací. V perňštejnské rodové galerii pak promluví příběhy jednotlivých osobností rodu zobrazených v portrétních malbách od Petra Nikla. Závěr prohlídky ilustruje obrannou strategii pardubické pevnosti a její zbrojní výbavu.“

REPLIKY ZBRANÍ

Vzhledem k tomu, že z původního vybavení perňštejnského zámku se dochovala jen dřevěná truhla, bude muset být expozice do budoucna vybavena některými replikami. „Tady ale narážíme na to, že repliky nemůžeme hradit z evropských dotací, tudíž je budeme postupně pořizovat z prostředků kraje. Týká se to hlavně zbrojnice a replik historických zbraní,“ doplnil Roman Línek.

Zdařilé repliky starých děl mohli návštěvníci na zámku obdivovat poprvé už před dvěma lety. Jejich podoba byla převzata z dobových vyobrazení, počet hlavní a jejich ráže odpovídají popisům dvou zbraní z inventářů perňštejnské zbrojnice z roku 1560. Tou dobou bylo na zámku 83 dělových hlavní. Osm děl stálo trvale přímo na valech směrem k městu, odkud mířila na jedinou přístupovou cestu k zámku vedoucí od Příhrádku. Nyní přicházejí po stejné cestě turisté. Proměna pardubického zámku jejich počty pravděpodobně rozmožní. Také už plánujete výlet?

Lucie Chytilová a Zuzana Nováková
foto: archiv

HITRADIO
ČERNÁ HORA
víc muziky...

VÍC MUZIKY

TOUR 2019

VÍC MUZIKY TOUR 2019!

S HITRÁDIEM ČERNÁ HORA NA NEJVĚTŠÍ AKCE A KONCERTY!

ČERVEN

6.-8.6.	Jamrock	Žamberk
8.6.	Pivofest	Trutnov
15.-16.6.	Fresh festival PCE	Pardubice
22.6.	Jičínský Food Festival	Jičín
29.6.	Pekař, Děkan, Pokáč, Callta, Hank,...	Výrava

ČERVENEC

6.-7.7.	Mistrovství Evropy v autocrossu	Nová Paka
13.-14.7.	Tropická charitativní pouť	Česká Skalice
12.-13.7.	Léto fest	Pardubice
13.7.	Barvy léta	Poděbrady
20.7.	Pivobraní	Náchod
19.-20.7.	České hrady	Kunětická hora

SRPEN

10.8.	Festival Netradičních sportů	Heřmanův Městec
10.8.	Krkonošské pivní slavnosti	Vrchlabí
10.-18.8.	Sportovní park	Pardubice
17.8.	Královedvorský den piva	Dvůr Králové nad Labem
23.8.	No Name, Jelen, Debbi, Stypka	Výrava
23.8.	Muž roku	Náchod
23.-25.8.	Hradecká V8	Hradec Králové
24.8.	Hradecké léto	Hradec Králové
30.8.	Bill, Lenny, Mirai, Ztracený	Výrava
31.8.	Lázeňský food festival	Velichovky

ETIENNE SCHÖBEL:

Život kočovníka

„Baví mě, když se lidi baví,“ říká se širokým úsměvem na tváři čtyřadvacetiletý mladík s cizokrajným jménem. Vloni si na královéhradeckém Pivovarském náměstí a několika dalších místech vyzkoušel, co obnáší provoz pojízdného letního kina. Návštěvnost Biografu Etienne mnohokrát předčila jeho očekávání, a tak se rozhodl svůj projekt pro letošní léto rozšířit. „Lidi se chtějí potkávat,“ říká a dodává, že promítaný film nemusí být pro návštěvnost kina to nejdůležitější.

Kde se zrodil nápad pořít si kino?

Vždycky, když jsem zašel do letního kina, vadila mi tam spousta věcí - třeba plastové židle, prostředí, nebo to, že to kino nenabízelo nic jiného než film. A tak jsem si řekl, že bych mohl zkusit udělat letní kino tak, jak by se mi líbilo, aby bylo komfortnější. Nakoupil jsem plážová lehátka, fatboy pytle a v duchu hesla „Víc než jen kino“ nabídl i další program. A tak nám třeba někdy zahraje kapela, nebo máme

besedu, nebo třeba ukončíme promítání afterparty, kdy na plátno pustíme nějaký koncert a lidi můžou ještě posedět, povídat si, dát si drink.

Ukázalo se to jako správná cesta?

Myslím, že ano. Lidi přijdou i na film, na který by třeba normálně nešli, ale jdou za tou super atmosférou. Moc mě to baví, diváci tam zůstávají dlouho a my žijeme přes léto takový bohémský život,

nepotřebujeme to rychle sbalit a zase odjet domů, ale klidně na místě pak někde přespíme a nikam se neženeme. Rád vzpomínám třeba na promítání v UherSKU - do vesnice, která má přibližně 200 obyvatel, přišli všichni přespolní a bylo veselo. Nakonec jsme všichni přespali na těch sedacích pytlech v místní sokolovně a druhý den zase jeli dál. Jsem rád, když se lidi dobře baví, zapomenou na mobily a zkrátka žijí tady a teď.

Etienne Schöbel před promítáním v Žamberku.

A co výběr filmů, jak vlastně funguje spolupráce s distributory?

Abychom mohli promítat, musíme být zaregistrovaní a mít číslo kina. Pak už máte kontakt s distributory, kteří pošlou seznam filmů určených k volnému promítání. Z toho pak můžu vybírat. Mám rád hudbu, a tak si vybírám hodně hudební filmy, třeba vloni jsme promítali Největšího showmana, což je zároveň takový můj vzor. Letos budeme mít na programu Bohemian Rhapsody, Zrodila se hvězda, pro mladší třeba Fantastická zvířata... snažím se, aby v programu bylo pro každého něco.

Jak vybíráte promítací místa?

Jsme schopni promítat kdekoli, kam nás někdo pozve. A to je právě to, co na tom lidi baví, že je něco jinak. Třeba vloni, když

jsme hráli v areálu Automatických mlýnů v Pardubicích v bývalém skladu mouky, tak jsme přijeli, nejdřív jsme ale museli vysát, zamést, celý prostor vyčistit. Všechny to ale bavilo, protože je to zkrátka něco atypického – podobné je to v Hradci na Pivovarském náměstí, divákům se líbí, že k nim přijede kino na nezvyklé místo.

Překvapila vás návštěvnost?

Rozhodně. Trochu jsme ji vloni podcenili. Říkali jsme si, uděláme promítání pro 200 lidí, stejně jich víc nepříjde. Tak jsme měli 25 lehátek, 20 pytlů, nějaké židle a koupili jsme plátно, které velikostí odpovídalo tomu počtu diváků, odpovídající zvuk. Před prvním promítáním jsme běhali s letáky a přemlouvali jsme lidi, aby přišli. Nakonec dorazilo 70 až 100 lidí. Na každé další

promítání přišlo dvojnásobné množství diváků, až už naše kapacita nestačila. Museli jsme vylepšovat zvuk, zvednout plátно, posunout ho dál, přidat židle, bistro Skok do života na hradeckém Pivovarském náměstí přidalo ven stánek s pivem, aby se netvořily dlouhé fronty... Před prvním promítáním jsem také založil facebookovou stránku a ta měla první večer 70 lajků, během měsíce jsme jich pak měli 3000.

Vysoká návštěvnost je určitě dána i tím, že nevybíráte vstupné. Jak Bio- graf Etienne funguje?

V Hradci si nás objednává nezisková organizace Skok do života a oni zajišťují peníze i vše kolem. Fungujeme i díky podpoře Královéhradeckého kraje a dalších partnerů. Na jiných místech si nás objednávájí obce. Kino vždycky postavíme někde, kde se dá koupit něco k pití a je tam sociální zázemí. Z toho mají zase profit třeba místní hospody a spolupráce funguje. Ze začátku jsem se bál, jestli nebudeme mít konflikty kvůli lidem, kteří se opijí, zvažoval jsem, že najmu nějakého ramenatého muže, aby to pomohl řešit. Ještě se nám ale našťásti nic takového nestalo. Diváci se baví, pijí do dobré nálady, a když odejdou, tak kupodivu po nich ani nezůstane velký nepořádek.

Jak se tedy připravujete na druhou sezónu?

Budeme mít větší, devítimetrové plátно, více lehátek i pytlů a hlavně přibýlo míst, kam jezdíme. Promítat budeme celé léto přibližně čtyřikrát do týdne, a chystáme se dokonce i do zahraničí – postavíme kino na

Gastrokino v Žamberku.

pláží v Chorvatsku. Když jsem tam byl, došlo mi, že je tam tolik Čechů, že by to klidně mohlo fungovat. Věřím, že lidi určitě přijdou a budou nadšení. Takže když to všechno vyjde, zrealizujeme to už letos v srpnu.

Když mluvíte o zahraničí... vaše jméno také nezni příliš česky, odkud pocházíte?

Jsem původem Němec, do pěti let jsem vyrůstal v Německu. Pak jsem studoval v Pardubicích, jsem vyučený tesař. Mluvim oběma jazyky, ale žádný neumím pořádně. V češtině mi chybí slovní zásoba a v němčině dělám chyby v gramatice. Otec mi po škole nabízel, abych se vrátil zpátky, a já jsem si řekl - proč ne. Ale nakonec, dva týdny předtím, než jsem se měl přestěhovat, jsem tam jel na návštěvu. Seděl jsem na náměstí a došlo mi, že Česko má dvě věci, kvůli kterým se zpátky do Německa stěhovat nechci: český humor a pěkný ženský. Tak jsem tady nakonec zůstal a nelituju toho, cítím se tady víc doma.

Nechystáte se tedy vyrazit s letním kinem do Německa?

V Německu vlastně letní kina nejsou, takže

by to určitě bylo možné, ale když už bych měl jít do zahraničí, tak mě víc láká třeba Polsko. Poláci se umí bavit. Dokud nemám rodinu, chci ten čas využít k cestování a takovému volnějším stylu života. Člověk se nemůže pořád za něčím hnát.

Proměňuje se atmosféra promítání i podle místa, kde zrovna jste?

Každé město má svoji atmosféru. Nemůžu říct, že třeba Hradec je lepší než Žamberk, nebo obráceně, protože každé místo má své kouzlo. Já dávám přednost přírodě, takže se těším třeba na Ledeč nad Sázavou, kde promítáme hned pod hradem, lidi se dívají na plátno a hned za ním je osvětlený hrad. Ale zase v Hradci jsme doma, tady bylo vůbec první promítání, Hradečáci nás mají rádi, jsou tu kamarádi a na to se vždycky těším. Na každé kino se navíc nabalují další setkání, další kontakty a zjistili jsme, že můžeme i pomáhat. V Praze ve Vinoři například vybíráme dobrovolné vstupné a peníze se použijí na operaci nemocného chlapce.

Lucie Chytilová
foto: archiv

BIOGRAF ETIENNE

Letní kino Hradec Králové

NA PIVOVARSKÉM NÁMĚSTÍ

ZAČÁTEK VŽDY VE 21:00

VSTUP
ZDARMA

SKOK DO ŽIVOTA o.p.s.

PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Quartier

WWW.BIOGRAFETIENNE.CZ WWW.GASTROKINO.CZ ET LUM MEDIA S.R.O.

PROGRAM

30. 5. ČTVRTEK ----- *Lego příběh 2*
 6. 6. ČTVRTEK ----- *Zrodila se hvězda*
 13. 6. ČTVRTEK ----- *Po čem muži touží*
 20. 6. ČTVRTEK ----- *Bohemian Rhapsody*
 27. 6. ČTVRTEK ----- *Úsměvy smutných mužů*
 4. 7. ČTVRTEK ----- *Johny English - znovu zasahuje*
 11. 7. ČTVRTEK ----- *Narušitel*
 18. 7. ČTVRTEK ----- *První člověk na planetě*
 25. 7. ČTVRTEK ----- *Fantastická zvířata 2*
 1. 8. ČTVRTEK ----- *Nebezpečná laskavost*
 8. 8. ČTVRTEK ----- *Aquaman*
 15. 8. ČTVRTEK ----- *Mamma Mia 2*
 22. 8. ČTVRTEK ----- *Jak vycvičit draka 3*
 29. 8. ČTVRTEK ----- *Yeti - ledové dobrodružství*
 5. 9. ČTVRTEK ----- *Půlnoční láska*
 12. 9. ČTVRTEK ----- *Máš jí*
 19. 9. ČTVRTEK ----- *Ženy v běhu*

www.biografetienne.cz

PO STOPÁCH KOŇSKÝCH KOPYT

NA KONĚ DO VÝCHODNÍCH ČECH

Národní hřebčín Kladruby nad Labem

Hřebčín Slatiňany

Dostihové závodiště Pardubice

Švýcárna Slatiňany

Charitativní galavečer
nadačního fondu AQUAPURA

23. 11. 2019 od 18.00 hodin

Petrof Gallery Hradec Králové

Výtěžek z akce poputuje tromboembolickým pacientům.

GALAVEČER NF AQUAPURA:

Charitativní akce roku

Letos je tomu již 10 let, co se manželé Pavel a Monika Staňkovi z Hradce Králové rozhodli založit Nadační fond Aquapura. Kulaté výročí myšlenky ustanovit první a dosud jediný fond v České republice, který pomáhá výhradně pacientům s poruchami srážlivosti krve, oslaví ve velkém stylu – v sobotu 23. listopadu pořádají v královéhradecké Petrof Gallery největší charitativní akci roku ve východních Čechách. Bud'te u toho i vy a pomozte dobré věci! Co hosty čeká a nemine, prozradila Quartieru výkonná ředitelka nadačního fondu Adéla Vágnerová.

Adéla Vágnerová

výkonná ředitelka
NF Aquapura

Od nápadu založit nadační fond, který by se zaměřoval na pomoc a podporu pacientů trpících tromboembolií, uplynula rovná dekáda. Co k této ideji tehdy manželé Staňkovi přivedlo?

Vlastní zkušenost. Oběma jim lékaři v minulosti diagnostikovali poruchu srážlivosti krve, tzv. tromboembolii a Leidskou mutaci. Pavel Staněk se navíc právě v té době začal léčit v hradecké fakultní nemocnici, díky čemuž oba důvěrně poznali, s čím vším se musí lidé trpící tímto onemocněním potýkat. Navíc tehdy naráželi na naprostou nedostupnost informací o tomto tématu, na nedostatečnou či spíše žádnou prevenci a také na to, že se tomuto tématu soustavně a dlouhodobě žádná organizace nevěnovala. Geneticky je navíc touto nemocí ohrožen i jejich syn, proto se rozhodli v této problematice osobně angažovat, šířit osvětu, dovybavovat nejen hematologická oddělení přístroji a obecně zvyšovat kvalitu péče o pacienty a jejich komfort.

Aquapura je svými charitativními akcemi známá, především v souvislosti se sportem. Tradičně pořádáte třeba vytrvalostní běh nebo golfový turnaj. Proč padlo rozhodnutí uspořádat právě galavečer?

Deset let je významný milník, a tak ho chceme i oslavit! Zároveň je to způsob, jak poděkovat našim partnerům a dárcům – mnozí jsou s námi od samého začátku fungování nadačního fondu a dlouhodobě naše aktivity podporují. Bez nich by to nešlo. Nejde samozřejmě o žádné „předvádění se“, hlavním motivem je pochopitelně opět naše snaha

Monika a Pavel Staňkovi.

zvýšit touto cestou povědomí o tromboembolii a získat další finanční prostředky na podporu zvyšování kvality péče.

Co tedy hosty na vašem charitativním galavečeru čeká?

Chystáme opravdu pestrý program. Od bohaté servírované večeře přes nespočet hudebních a tanečních vystoupení až po neformální „business time“ – rádi bychom naše partnery, přátele a podporovatele vzájemně ještě víc propojili a přispěli k navázání nových spoluprací v regionu. K tomu si připočtete nádherné prostory Petrof Gallery, pyšníci se titulem Stavba roku 2018 Královéhradeckého kraje, dámy ve velké večerní a vyjde vám úžasná předvánoční akce s neopakovatelným kouzlem. Předvánočního ducha samozřejmě nejvíc umocní atmosféra pomoci a obdarování.

To zní jako skvělý vánoční dárek pro zaměstnance i obchodní partnery!

Rozhodně, v nabídce budou jak vstupenky pro jednotlivce, tak pro páry i velké skupiny, lze si zakoupit i celý stůl. Ideální právě pro společnosti, které si chtějí užít příjemný večer v doprovodu svých kolegů, dodavatelů, obchodních partnerů... a ještě po-

moci dobré věci. Mohu prozradit, že přímo v průběhu večera předáme nové přístroje lékařům Hematologické kliniky Fakultní nemocnice Hradec Králové, přičemž veškerý výtěžek z akce poputuje pacientům s poruchami srážlivosti krve.

(red)
foto: Jakub Misík

NF Aquapura

Nadační fond Aquapura byl oficiálně založen v roce 2011 a za dobu své činnosti rozdál desítky přístrojů a laboratorního vybavení zdravotnickým zařízením po republice, uspořádal řadu přednášek a dalších osvětových akcí na školách a každoročně pořádá sportovní charitativní akce ve východních Čechách. Odborným garantem je od samého počátku kapacita v oboru hematologie doc. MUDr. Petr Dulíček, Ph.D. Přispět dobré věci můžete i vy! Ať už finančním darem nebo vlastní účastí na některé z jejich akcí. Veškeré informace najdete na www.aquapura.cz

TOMÁŠ VOTAVA A VLADIMÍR ŠRÁMEK:

Z Hradce na Maledivy

Znají se od páté třídy základní školy a kromě dobrého přátelství je už přes dvacet let pojí také velká láska k muzice a společné hraní. Sešli se jako spolužáci na gymnáziu, dnes jsou kolegové na ZUŠ Střezina v Hradci Králové, kde oba učí. Spolu také založili dvě kapely, se kterými se můžete setkat na festivalech, večírcích, oslavách, plesech i samostatných koncertech. Přesto, že hudební skupiny Jazz Police a Gramofon znějí zcela jinak, mají stejné otce, kteří zkrátka potřebují v životě pestrost.

Kapela Jazz Police

Kde se zrodila láska k muzice, ovlivnili vaše směřování rodiče?

Tomáš: Oba máme v rodinách muzikanty a to nás určitě částečně formovalo. Začínali jsme jako malí kluci, každý na jiném nástroji, než dneska hrajeme. Já jsem začínal na klavíru, tancoval jsem folklór, společenské tance, zpíval jsem sólově i sborově. Během střední školy jsem pak klavír vyměnil za bicí.

Vladimír: Moje maminka hrála na klavír a strýc na kytaru. Pro mě maminka vybrala violoncello, což byla totální zkáza, a málem na tom také celá má hudební kariéra skončila. Pan učitel mě dlouhou dobu přesvěd-

čoval o tom, že bych muziku vůbec neměl dělat, až se mu to podařilo. Z dnešního pohledu učitele se mu už ani tak nedivím, ale pak přišla kytara a měl jsem štěstí i na učitele a najednou to bylo v mých čtrnácti letech to jediné, co mě zajímalo.

Muzika vás provází celoživotně. Je to ještě pořád koníček, nebo už hlavně práce a způsob, jak uživit rodinu?

Vladimír: Když budu mluvit za sebe, tak koníček je to pořád, ale stala se nám taková šťastná věc, že se to spojilo s prací. To vnímám jako štěstí, že můžu dělat něco, co mě baví, jakkoliv to zní jako klišé. Samozřejmě

jsou období, kdy je to těžší, ale jindy je to zase víc zábava.

Tomáš: Co se týče rozložení – koníček – práce, tak asi se to přirozeně vyvíjí, jako se vyvíjí naše životní situace. Když jsme byli na gymnáziu, nic nás netrápilo, to byl čistě koníček. Po škole jsme se pak rozhodli, že máme s hudbou dlouhodobější plány, tak jsme se vydali na konzervatoř. Vláda pak prodával hudební nástroje, já jsem začal učit, do toho jsme jezdili koncerty a postupně se to začalo spojovat dohromady, až jsme zjistili, že v té muzice jsme od rána do noci, takže ten pracovní rozměr začal převládat.

Dvacet let spolupráce, to už je takové manželství. Během takové doby se lidi vyvíjejí, mají třeba jiný pohled na věc. Stále ještě si máte co předávat?

Vladimír: Náš vztah se stále vyvíjí a dožívá se do různých situací, kdy se více či méně projevuje jedno či druhé ego, které si chce prosadit svůj zájem. Ale co nejvíc oceňuju na tom spojení s Tomášem, je, že vždycky jsme nakonec došli ke společnému závěru. Přesto, že třetí plochy jsou, umíme vytvořit kompromis, aniž bychom se rozešli. To se nám s jinými kolegy v několika kapelách nepodařilo. Když to došlo do bodu, kdy už nebyla možná společná cesta, rozešli jsme se.

Tomáš: S Vládou se známe od 12 let. Dnes nám je 34, jsme tátové od rodin, máme za sebou velice prudký vývoj osobností, samozřejmě jsou mezi námi názorové rozdíly, a přestože někdy máme výrazně jiný pohled na věc, tak jsem moc rád, že nám stále stojí za to ustoupit ze svého ega, aby to prospělo společnému výsledku. V některých věcech se shodneme úplně automaticky, jindy se názor mění, tak si o tom popovídáme a zatím se vždycky povedlo najít takové řešení, aby bylo přijatelné pro oba.

Jak se vyvíjí repertoár Jazz Police?

Tomáš: Kapela začala fungovat v roce 2012, když jsme se poznali s Američanem Mikem Colem. Přišel tenkrát do hudebnin, kde prodával Vláda, kluci dali řeč a za pár měsíců jsme začali společně hrát. Měl hodně autorských písní a textů, které jsme dodělávali a aranžovali. Dnes, když už spolu nehrajeme, je Jazz Police čistý coverband, hrajeme převzaté písně, které ale zní jinak. Nejsme jukebox, písně si předěláváme, dáváme jim nové aranže a úpravy pro naše nástrojové složení.

Vladimír: Autorské tvorbě se věnujeme v jiných projektech. Teď jsme například dělali dětské písničky pro soukromou jazykovou školu. Oslovila nás paní majitelka, která měla vlastní výukové texty, a k nim jsme skládali hudbu a nahrávali písničky, které teď slouží přímo ve výuce.

Začíná léto, začíná vám také více hrání? Co vás čeká?

Tomáš: Naše sezóna je celoroční, v zimě vystupujeme na party, firemních večírcích, plesech, přes jaro a léto hodně na svatbách, soukromých nebo veřejných akcích a na podzim se už blíží vánoční večírky. Máme přibližně sto vystoupení do roka, hrajeme i s naší druhou kapelou Gramofon například na různých festivalech, letos nás čeká i hraní na jazzových festivalech v zahraničí, např. v Maďarsku a na Slovensku.

Vladimír Šrámek a Tomáš Votava při koncertu s kapelou Jazz Police

Vladimír: Čtenáře bychom rádi pozvali na hradecký festival Divadlo evropských regionů, během kterého vystoupíme na letní scéně Klicperova divadla 23. června s Gramofonem a 25. června s Jazz Police.

Kde vlastně vznikl nápad mít dvě kapely? Je to proto, že repertoár Gramofonu je tak výrazně jiný?

Tomáš: Repertoár těch kapel je natolik odlišný, že je naprosto přirozené, že jde o dvě různé kapely, přestože jsou obě naše. Jazz Police je party kapela se zahraničním repertoárem od 60. let 20. století po současnost. Gramofon je vlastně opak – hrajeme výhradně česky zpívaný repertoár 50. – 70. let. 20. století. Textaři nám píšou na melodie zahraničních písní české texty přímo na míru.

Když si to shrneme, máte docela pestří život - přes den vyučování v ZUŠce, večer často koncerty střídavě se dvěma kapelami... do toho rodiny, děti...

Tomáš: A k tomu ještě hraní v muzikálech, Vláda v Praze, společně ve Východočeském divadle Pardubice, občas také hostování v big bandech, k tomu propagace vlastních kapel, protože je potřeba mít kvalitní multimediální prezentaci a to všechno zabere obrovské množství času. Například teď máme za sebou období, kdy se v Jazz Police změnilo personální obsazení a s tím je spojená kompletní výměna celé prezentace, takže řešíme nové webové stránky a nahrávky a to je záležitost třeba čtyř mě-

síců intenzivní práce. Ale když člověk chce obstát v dnešní konkurenci, musí se snažit.

Jak se složení kapely změnilo?

Tomáš: Po asi šesti letech mění Jazz Police částečně obsazení, odešla slovenská zpěvačka Kristína Zakuciová, po několika letech jsme tedy obnovili spolupráci se zpěvačkou, která s námi zpívala už dříve – s Alenou Drtinovou, zároveň došlo k výměně na postu saxofonisty, Tomáše Muchu nahradila Nela Dusová. Hlavním mužským zpěvákem zůstává Novozélanďan Paul Thompson.

Jezdíte i do zahraničí, baví vás za hraním cestovat?

Tomáš: Samozřejmě že dlouhé dojezdy jsou náročnější, najezdili jsme už tisíce kilometrů. Někdy jedeme tři a půl hodiny někam, kde čtyři hodiny hrajeme, a pak zase zpět, dorazíme domů v pět hodin ráno. Ale když jsou v kapele fajn lidi, tak i ty cesty mohou být zábavné. Byli jsme hrát v Rakousku, v Polsku, na Slovensku.

Vladimír: ... na Maledivách...

Tomáš: Ano, to byla naše nejvzdálenější štace. Letěli jsme tam na soukromý ostrov, kam bychom se pravděpodobně za jiných okolností nikdy nedostali. Objednal si nás na základě předchozího hraní na české svatbě organizátor narozeninové oslavy jakéhosi ruského oligarchy, takže jsme mu zahráli a strávili tam pěkných pět dní.

Lucie Chytilová
foto: archiv

Žít naboso?

Byla jednou jedna noha. Byla bosá a svobodná. S mistrovskou dokonalostí ovládala svých 200 000 nervových zakončení, 33 svalů, 28 kostí a 19 šlach svého chodidla. Uměla rozpoznat všechny druhy povrchů: s radostí se pohybovala v písku, s přehledem zvládala chůzi po lese či kamení. Pak přišla bota, aby ji chránila. A noha se rozmazlila a zlenivěla.

Začal jí vadit chlad a horko, na některé svaly zapomněla a přestala tlumit nárazy. A tak začalo chřadnout tělo.

To ale ještě není všechno. Tahle pohádka stále ještě může mít šťastný konec. Záleží na nás. Začíná přece léto! Zahrady a parky se zelenají přívětivou svěží trávou, teplota vyzývá k odhalování a vy nemusíte odkládat jen bundy a dlouhé nohavice, ale - sem tam - i boty.

ZDRAVĚ, NEBO TRENDY?

Chůze naboso zažívá v posledních letech obrovský boom. „Bosé stezky“ vyrůstají zejména na turisticky frekventovaných místech jako houby po dešti, příručky o chůzi bez bot patří v knihkupectvích k vyhledávanému zboží, na sociálních sítích se svolávají skupiny příznivců „bosé“ filozofie. Základem tohoto trendu je poznatek, že špatně obutá noha ztrácí svou funkčnost a to má vliv na celé tělo. Takovou zkušenost má i Jiří Hromádko, sportovec a majitel obchodu Vivobarefoot Concept Store v Hradci Králové: „V mém případě se jednalo o problém s bolestmi zad a kolen, který mne přivedl do světa barefoot. Chtěl jsem pro své zdraví něco udělat, ale zcela naboso v městské džungli plné nástrah se mi chodit nechtělo. A bolesti opravdu časem zmizely. Boty neřeší totiž jen problémy s chodidly, jak si spousta lidí myslí, ale také držení těla, špatné návyky při chůzi a spousta dalšího. Naučí vás správnosti přirozeného došlapu.“

Odborníci na bosou chůzi radí začít postupně. Zprvu stačí občas zout boty v parku, vnímat nerovnosti i rozdílnou teplotu různých povrchů. I v případě, že zvolíte barefoot obuv, je potřeba nohu potrénovat, jak říká Jiří Hromádko: „Rozhodně bych nedoporučoval hned po prvním výběru bot začít v nich okamžitě

běhat. Je potřeba dát nohám a tělu čas na postupné a klidné zvyknutí, podobně jako je to s tréninkem v jakémkoliv sportu. Taky hned nezačnete závodit!“

PO STRNIŠTI BOS

Cvičení pro bosé nohy můžeme pojmut jako rodinnou zábavu na dovolené či společných výletech. Kdo vydrží víc? Zkusme chůzi po jehličí, kamenech nebo kládách stromů. Po opatrných krocích můžeme přejít do skoku či běhu. Nejvyšším levellem pak může být procházka po posečeném obilném poli v duchu posledního filmu Jana Svěráka. Zvládli jste to? Nezapomeňte se odměnit!

Až se vrátíte z dovolené, možná vám v botách bude příliš těsno a budete hledat alternativu. Tu nabízí například právě Vivobarefoot Concept Store na třídě Edvarda Beneše v Hradci Králové. „Naše boty mají patentovanou 3 mm ultratenkou flexibilní podrážku s ochrannou odolností proti propíchnutí. Zároveň přes ně ale cítíte nerovnosti, jako jsou kořeny, kameny, a časem dokonce i spárování mezi kachličkami. Nohy se brzy stanou mnohem citlivější, a vy se budete moci pohybovat svobodně bez omezení, jako byste byli naboso,“ vysvětluje Jiří Hromádko.

KOČKA, NEBO PES?

Spor o to, zda nosit boty, či chodit bos, se rozhořel prakticky okamžitě poté, kdy začal trend nahých nohou nabývat na síle. Za-

tímco jeho příznivci tvrdí, že chůze naboso stimuluje nervovou soustavu, akupunkturní body, podporuje krevní oběh a imunitní systém, oponenti si myslí, že aby se nožní klenba dobře vyvíjela, potřebuje noha dobrou podporu a stélku. Na to reaguje druhá skupina tím, že je to podobné jako nosit sádku na zdravé končetině, která v důsledku toho ochabne.

Nesporným faktem však je, že mnozí výrobci tradiční obuvi se v tichosti hlásí k návratu k přirozenosti. Jejich boty se stávají lehčí, prodyšné, s tenčí a pružnější podrážkou. Úzké špičky a nepřirozené

tvary nahrazují komfortnější rozměry, které více odpovídají anatomii nohy.

Podnětné informace k přemýšlení o zdraví a pohybu v kontextu obutí se věnují i média. Pozornost vzbudil například dokumentární film Shoespiracy.

Každopádně ať už stojíte na jednom, či druhém břehu a vaše nohy jsou holé, či obuté, nezapomeňte, že nejdůležitější je, jak se cítíte. Nebojte se ale zkoušet nové věci, třeba jen proto, abyste se ujistili, že váš názor je pro vás ten správný. Tak tedy, užívejte si léto!

Lucie Chytilová

inzerce

YÓGA &
videomapping

KOMENSKÉHO 69
530 03 PARDUBICE

WWW.3DYOGA.CZ

PAVEL PAFKO:

Šarm? To je slušnost

Ve svých devětatasedmdesáti letech je chirurg prof. Pavel Pafko živoucí legendou. Operoval prezidenta Václava Havla, provedl první transplantaci plic u nás, je nositelem státního vyznamenání Za zásluhy a držitelem čestného titulu Rytíř českého lékařského stavu. Nejčerstvější ocenění však nesouvisí s jeho prací. Posluchači Českého rozhlasu jej zvolili Šarmantní osobností roku. Cenu Pavel Pafko převzal v Hradci Králové, na domácí půdě rozhlasové stanice Český rozhlas Hradec Králové, která anketu již třiatdvacet let pořádá.

Jak si šarmantního člověka představujete?

Já si ho představuji jako džentlmena, člověka slušného chování, který nikoho nenapadá, neskáče nikomu do řeči a je laskavý k okolí, zejména k ženám.

Naší první šarmantní osobností byl Marek Eben, a když jsme se ho zeptali na to, co si představuje pod tímto pojmem, řekl, že hlavně slušné chování.

Ano, je to tak. Slušné chování k okolí. Až nás bude 10 milionů šarmantních, tak to bude dobré, ale potom nebude o co soutěžit.

Není nás, šarmantních, pokud to definujeme jako slušné chování v české společnosti, míň a míň, nebo byste nebyl tak skeptický?

Já si myslím, že starší generace hledí na mladou generaci občas s tím, že si jich

mladí neváží, ale to nemohu potvrdit. I mně jako staršímu muži se stává v tramvaji, že mi mladší ženy i muži uvolní místo, ale já to většinou nepřijmu. Tak si uvědomuji, že nemáme nikdy generalizovat a říkat, že ti mladí nestojí za nic. Tak to vůbec není. Je to vždycky individuální a nemyslím si, že by se morálka naší společnosti nějak horšila. Pravda je jediná, zase to ale neplatí stoprocentně, že čím jsou lidé chudší, tím mají k sobě blíž. Čím jsou bohatší, tím mají k sobě dál.

Koho šarmantního jste naposledy potkal vy?

Kolegyni, se kterou jsem dneska operoval. Byla šarmantní.

Máte raději kolegyně ženy, nebo kolegy muže?

To je velmi těžké říct. Záleží, před jakým

úkolem stojíte. K některým úkolům jsou vhodnější muži a k některým ženy. Ženy jsou v nemocnicích, nejenom podle mého názoru, k pacientům laskavější než muži.

Když operujete, posloucháte při tom nějakou hudbu?

V mládí jsem si pouštěl hudbu a měl jsem na sále různá CD. Teď už moc ne. Myslím si, že každá operace má fázi, která je mechanická, a tam je dobré poslouchat hudbu a potom je fáze, kdy se musíte na něco koncentrovat a okolí nevnímáte, i kdyby hráli cokoli. To každý zná i z vlastní práce. Když si v kuchyni pustíte hudbu, tak posloucháte, ale jakmile připečete kuře nebo husu, tak najednou nevíte, co hrají, protože jste nervózní.

(red)
foto: Ivana Lukavská a archiv

23 LET S ŠARMANTNÍ OSOBNOSTÍ

Psal se rok 1997, když do královéhradecké budovy České pojišťovny přijel herec, muzikant a moderátor Marek Eben. Bez nároků na honorář, s kytarou přes rameno a s úsměvem na rtech prožil v klubovém setkání s posluchači Českého rozhlasu Hradec Králové nezapomenutelný večer. Důvod jeho návštěvy byl jediný: stal se první Šarmantní osobností roku, kterou posluchači Českého rozhlasu vybrali svým hlasováním v magazínu o životním stylu Šarm. Tehdy ještě nikdo netušil, že zájem posluchačů postaví základy pro jeden z nejúspěšnějších projektů Českého rozhlasu, který dnes už vysílá celoplošná stanice Českého rozhlasu Dvojka. „Nečekali jsme, že když v Šarmu, který vysíláme o víkendů na hradeckých rozhlasových frekvencích od roku 1995, vyzve-me posluchače, aby posílali tipy na šarmantní osobnosti, že se strhne lavína návrhů a zájmu hledat charismatické osobnosti a že budeme dostávat stovky doporučení na osobnosti známé, ale někdy i úplně neznámé,“ říká autorka projektu, moderátorka Šarmu a také vedoucí programu královéhradeckého studia Českého rozhlasu Lada Klokočnicková. Vzpomíná na více než dvě desítky lidí, kteří se staly Šarmantními osobnostmi. Nechyběli mezi nimi Karel Gott, Zdeněk Svěrák, Jan Pirk, Helena Vondráčková nebo Radovan Lukavský.

Kdo další se přidá k triadvaceti oceněným osobnostem, o tom rozhodnou opět posluchači svými hlasy. Do konce roku bude Český rozhlas Hradec Králové v týdeníku Šarm postupně představovat navržené osobnosti. Z desítky nejšarmantnějších pak budou posluchači od ledna do března vybírat. „Osobně se nejvíc těším na to, že příští rok v dubnu opět prožijeme v Kongresovém centru Aldis jedinečný večer ve společnosti jedinečných lidí, kteří svým kouzlem osobnosti dělají tento svět lepší. A to je nakonec i poslání veřejnoprávního rozhlasu,“ uzavírá Lada Klokočnicková.

Ještě toho nemáte dost?
Vyzvedněte si zdarma tištěné číslo
Quartieru na některém z distribučních
míst a vychutnejte si zbytek obsahu.

Seznam distribučních míst naleznete na:

www.qmag.cz/distribuce